

Het geheim van de zonderling

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het geheim
van de
zonderling*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1960

© P. Nowee, 1960

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1021 1 (paperback)

ISBN 978 90 499 1135 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1082 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Brand!

Langzaam glijdt een wolk voor de maan... De nacht maakt zich meester van de vallei... De boortorens worden donkere gestalten tegen de grillige achtergrond van de Silver Mountains... Ergens, heel ver weg, huilt een dier... Is het een hond?... Of misschien een wolf?... De bergen weerkaatsen het geluid en versterken het... Dan is het weer stil...

In het woonvertrek van de Four Stars Ranch wordt de laatste lamp laag gedraaid. Een lichtje danst door de gang, de trap op en verschijnt dan boven voor het raam in de slaapkamer...

Snel kleedt Marble, de eigenaar van de Four Stars, zich uit. Hij is moe en haast zich om in bed te komen. Het vlammetje protesteert even als de lamp helemaal uitgedraaid wordt. Een bed kraakt... Dan is het ook hier stil...

Op een rotsblok in de zuidelijke pas van de Silver Mountains zit een donkere figuur... Hij is bijna niet te onderscheiden van zijn omgeving. Over zijn cowboy-kleding draagt hij een zwarte mantel, die de glinsterende delen van zijn koppel en zijn revolvers verbergt. Het wit van zijn gezicht verdwijnt achter een ruige baard en in de schaduw van zijn grote hoed...

Heeft de man het moment afgewacht, dat iedereen op de Four Stars in diepe rust is? Nu komt hij langzaam overeind. Een paar meter verderop staat zijn paard. Het dier is ongeduldiger dan zijn baas en slaat af en toe kwaad met zijn hoeven op de harde rotsgrond, zodat de vonken eraf springen.

'Rustig, Darcy (Zwartje)!' fluistert de man. 'Rustig!' Het paard gehoorzaamt onmiddellijk en staat nu doodstil.

'Kom!' fluistert de man weer, als hij de teugels losgemaakt heeft van een scherpe rotspunt. En weer gehoorzaamt het dier direct.

Aan het eind van de pas blijft de donkere figuur een ogenblik staan. Zijn blik gaat onderzoekend door de vallei en langs de gebouwen van de Four Stars. Overtuigt hij zich ervan, dat het werkelijk overal stil is?

Dan gaat hij voorzichtig verder de helling af. Het lijkt wel of de man

en zijn paard een dergelijke nachtelijke tocht gewend zijn, want niets verraadt hun aanwezigheid...

Aan de voet van de helling, waar het eerste taaie prairie-gras tussen de rotsblokken groeit, staat de man weer stil. Hij fluistert een paar woorden tegen zijn paard en klopt het op de hals. Dan gaat hij alleen verder.

Roerloos, als een standbeeld, blijft Darky achter.

Snel en geruisloos zoekt de man zijn weg door de vallei... Bij de eerste boortoren kijkt hij even om zich heen, dan holt hij gebukt naar de ronde bak, waar de olie, voor ze in de houten tonnen gedaan wordt, in opgeslagen wordt. Voorzichtig schuift de geheimzinnige figuur de deksel van de bak een klein stukje opzij... Uit zijn zak haalt hij een stukje lont, dat hij over de rand van de bak hangt... Een paar seconden wordt het gezicht van de man helder verlicht als hij een lucifer aanstrijkt... Dan, terwijl de man zich terug haast naar zijn paard, klimt een klein vlammetje gretig langs het koord omhoog... Nog eenmaal kijkt de geheimzinnige brandstichter om... de vlam is nu bij de rand van de bak... Dan slingert hij zich in het zadel en geeft zijn paard de sporen... In de zuidelijke pas keert hij zijn paard. Diep beneden hem slaan de vlammen uit de ronde bak. Hier en daar begint het gras te branden en tergend langzaam nadert het vuur de toren...

Reeds heeft een der poten vlam gevat... Dan plotseling... schiet een enorme steekvlam omhoog... De toren is nu één grote fakkel...

Op de Four Stars is het plotseling een en al bedrijvigheid. Lichten gaan aan en cowboys hollen naar de corral om hun paard te vangen.

Als de eerste paarden in een levensgevaarlijke galop naar de onheilsplek rijden, klopt de geheimzinnige brandstichter zijn paard op de hals.

‘Ziezo, Darky! Dat zit er weer op. Ik geloof, dat het nu tijd wordt om te verdwijnen.’

Darky hinnikt even en spitst zijn oren alsof hij zijn baas begrijpt, dan worden paard en ruiter opgeslokt door de grote schaduwen van de Silver Mountains...

HOOFDSTUK 2

Het verhaal van Marble

In het oosten begon het al te schemeren. De felle middagzon had plaats gemaakt voor de koelte van de avond.

Mrs. Stanhope zat op de veranda en keek uit over de golvende prairie. Het geklik van haar breinaalden was het enige geluid dat de stilte verstoorde.

‘Ik geloof, dat ik er maar mee uitschei,’ zuchtte haar zoon Bob, bij de trouwe lezers beter bekend als Arendsoog. ‘Wekenlang sloof je je uit voor die veetransporten en als dan eindelijk alles achter de rug is en je je geld ontvangen hebt, begint het ergste pas... de boekhouding!’ Met een klap sloot hij het boek, dat voor hem op tafel lag.

Een ogenblik leek het of iemand op deze klap had zitten wachten, want plotseling klonk binnen in het ranchgebouw een hevig gestommel alsof iemand met drie treden tegelijk de trap afkwam. Dan vloog de deur open en stooft Ann, Bobs zuster, naar buiten.

‘Moeder... Bob!! We krijgen bezoek! Jullie raden nooit wie daar aankomt,’ brulde ze enthousiast, terwijl zij in de verte wees, waar een stofwolk snel naderbij kwam.

Arendsoog keek in de aangewezen richting.

‘Je hebt gelijk, maar... hoe weet jij nou wie dat is?’ vroeg Arendsoog verbaasd.

‘Heeft mijn beroemde broer wel eens van een kijker gehoord?’ plaagde Ann.

‘Dan heeft mijn zuster twee verkeerde dingen gedaan,’ plaagde Arendsoog terug. ‘Ze is nieuwsgierig geweest en heeft bovendien mijn dure kijker uit m’n kamer gehaald.’

‘Hè jakkes! Ik kan jullie nou nooit eens iets vertellen. Altijd krijg ik op mijn kop,’ deed Ann verongelijkt. ‘Nou vertel ik ook niet wie daarginds aankomen.’

‘Nou, Ann,’ suste Mrs. Stanhope. ‘Wat heb je het toch weer zwaar! Je weet dat je broer je graag eens mag plagen. Vertel ons nu maar wat je weet.’

‘Eerst moet hij zeggen dat hij er spijt van heeft,’ hield Ann koppig vol.

‘Oh, je weet niet hoeveel spijt ik heb,’ lachte Arendsoog, terwijl hij zijn arm om haar schouders sloeg.

‘Nieuwsgierig Aagje,’ lachte Ann nu ook. ‘Maar goed, voor deze keer strijk ik mijn hand over mijn hart. We krijgen bezoek van... Newland...’

Haar woorden sloegen werkelijk in als een bom.

‘Newland??’ kwam het uit twee monden tegelijk. Dan kwam echter de praktische aard van Mrs. Stanhope weer boven.

‘Ik heb helemaal niet op logés gerekend. Is Newland alleen, Ann?’

‘Nee moeder, hij heeft iemand bij zich, maar die ken ik niet.’

Mrs. Stanhope was al naar binnen verdwenen.

‘Ik ga ze tegemoet, hoor,’ brulde Ann dan, en nog voor Arendsoog iets had kunnen zeggen, holde ze naar de corral om een paard te vangen.

‘Af en toe is het net een jongen,’ mompelde Arendsoog, toen zij even later in volle galop op een ongezadeld paard langs kwam stuiven.

‘Arendsoog gelijk hebben,’ hoorde Bob plotseling achter zich. ‘Hallo, Witte Veder,’ begroette Arendsoog zijn Indiaanse vriend.

‘Ik geloof, dat je juist op tijd komt. We krijgen een oude bekende op bezoek.’

‘Mij horen Ann roepen Newland komen. Daarom mij hierheen komen. Mij afvragen wat Newland willen!’

Een ogenblik bleef Arendsoog in gedachten staan. De Indiaan had gelijk! Het was niet waarschijnlijk, dat Newland zomaar een beleefdheidsbezoek kwam afleggen. Hij zou dat ongetwijfeld van te voren hebben laten weten om Mrs. Stanhope niet in verlegenheid te brengen.

‘We zullen maar afwachten,’ meende hij dan. ‘De eerste tijd hebben we toch niets te vertellen,’ voegde hij er lachend aan toe. ‘Ik hoorde moeder al rommelen in de keuken en je weet wat dat zeggen wil!’

Op dat ogenblik kwamen de twee ruiters het erf op rijden, terwijl Ann, uitgelaten van vreugde, als een dolle om hen heen reed. De begroeting was hartelijk. De Newlands en de Stanhopes waren al heel oude bekenden en Arendsoog had Newland al verschillende malen geholpen als hij in moeilijkheden zat!

* Zie o.a. Arendsoog en de verdwenen rivier

Arendsoog kreeg gelijk! Het eerste half uur werden de gasten volkomen in beslag genomen door Mrs. Stanhope, die snel iets te eten had gemaakt. Newland en zijn metgezel, die hij voorgesteld had als zijn zwager Marble, deden de tafel alle eer aan! Intussen zat Ann op het puntje van haar stoel te popelen van nieuwsgierigheid.

Een half uurtje later had iedereen een gemakkelijke stoel opgezocht en vol verwachting keek men naar Newland en Marble. Zelfs Mrs. Stanhope liet er de afwas even voor staan.

‘Jullie zijn natuurlijk vreselijk nieuwsgierig naar wat wij hier komen doen,’ begon Newland dan. ‘Misschien vinden jullie het vreemd klinken als ik zeg, dat mijn zwager niet met mij meegegaan is, maar ik met mijn zwager! Raadselachtig hè. Ik zal me nader verklaren.’ Hij richtte zich nu tot Arendsoog. ‘Het is alweer een tijdje geleden, Bob, dat jij mij en mijn burens in die strijd om de verdwenen rivier hebt geholpen. Natuurlijk moest John, die tussen haakjes intussen al een hele kerel geworden is, een heleboel sterke verhalen over zijn held Arendsoog, aan zijn neef, Marble’s zoon, schrijven. En zonder dat jij het wist kreeg je in Kansas, daar woont mijn zwager namelijk, een vurige bewonderaar.’

‘Lieve help! Wat moet die zoon van jou over mij opgescheept hebben,’ viel Arendsoog hem lachend in de rede. ‘Maar ga door, ik ben nog steeds een en al oor.’

‘Ik weet niet wat John allemaal aan zijn neef, Dan, geschreven heeft, maar één ding is zeker... dank zij die brieven is Marble nu hier. Hij zit namelijk in grote moeilijkheden en is speciaal uit Kansas hierheen gereisd om jou te vragen hem te helpen. Omdat hij natuurlijk niet wist waar je woonde kwam hij eerst naar mij toe en dat is de enige reden waarom je mij hier ziet...’

‘Kansas is nu wel niet direct naast de deur,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar als ik u kan helpen, Mr. Marble, zal ik dat graag doen.’

Marble had al die tijd een beetje teruggetrokken en met een somber gezicht zitten luisteren naar zijn zwager, maar nu Arendsoog zomaar aanbood om hem te helpen, klaarde zijn gezicht helemaal op.

‘Meent u dat,’ stamelde hij. ‘Oh Mr. Stanhope, u weet niet hoe dankbaar ik u ben. Ik zit werkelijk in grote moeilijkheden en op aandringen van mijn vrouw en mijn zoon, Dan, ben ik naar Arizona gereisd. Maar heel eerlijk gezegd was ik bang, dat u Kansas te ver weg zou vinden.’

‘Als ik mensen kan helpen, doe ik dat graag,’ antwoordde Arendsoog

eenvoudig. ‘En ik geloof niet dat het er dan wat toe doet, waar dit gebeurt. Bovendien hebben we wel eens grotere reizen moeten ondernemen.’

‘Ik ben blij, dat u het zo opneemt. Newland zegt nu wel, dat zijn zoon allerlei sterke verhalen aan Dan schreef, maar als ik de helft van de verhalen, die hij mij onderweg over u vertelde, geloof, dan weet ik zeker dat u mij helpen kunt!’

‘Newland, Newland,’ schudde Arendsoog zijn hoofd. ‘Je maakt een soort wonderdier van me!’

‘Je hebt al heel wat mensen geholpen en dat mag gerust eens een keertje gezegd worden,’ vond Newland.

‘Ho, ho! Vergeet Witte Veder niet,’ wimpelde Arendsoog af. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder hem moest beginnen. Hij is mijn linker- en mijn rechterhand tegelijk.’

‘Wat zul jij dan onhandig zijn,’ kon Ann niet nalaten haar broer te plagen. Er werd hartelijk gelachen en zelfs over het gezicht van de anders onverstoorbare Witte Veder gleed een glimlach.

‘Eén-nul voor jou, Ann,’ gaf Arendsoog ruiterslijk toe. ‘Maar kom, Mr. Marble heeft ons vast nog een heleboel te vertellen en het is al laat...’

Toen Marble verder ging met zijn verhaal, schoven de stoelen weer wat dichter bij elkaar en Ann keek de woorden bijna uit Marble’s mond.

‘Ja, Newland heeft daarstraks al gezegd, dat ik in Kansas woon. Ik heb daar een behoorlijke ranch, de ‘Four Stars’. Het dichtstbijzijnde stadje is Evanstown, ongeveer drie uur rijden in zuidelijke richting. In het oosten heeft de Four Stars een natuurlijke grens, de Silver Mountains, een onherbergzaam gebergte, waar tegenwoordig geen sterveling meer komt.’

‘Tegenwoordig? Is dat dan wel eens anders geweest?’ viel Arendsoog hem in de rede.

‘Ja, een jaar of tien geleden werd er zilver gevonden, maar toen men eigenlijk net goed met de winning begonnen was, bleek dat de zilverader niet zo belangrijk was als men vermoedde. Twee jaar later was de mijn uitgeput. Maar om weer terug te komen op mijn verhaal... Aan de voet van de Silver Mountains strekt zich een vrij lange vallei uit, die ook tot mijn grondgebied hoort. Toen ik de farm kocht stonden de ranchgebouwen in deze vallei, maar een van de eerste dingen die ik deed was een nieuw ranchgebouw en stallen bouwen. Ik voelde

er namelijk niets voor om in die vallei te blijven zitten. Er was geen water en zelfs het gras had er moeite om te groeien... Een tijdje geleden, het zal zowat anderhalf jaar zijn, kreeg ik echter een idee. Zou het niet mogelijk zijn om de vallei vruchtbaar te maken, vroeg ik mij af. Op verschillende plaatsen in de bergen verdwijnen riviertjes onder de grond en, redeneerde ik, water zoekt altijd het laagste punt op. Het was dus heel goed mogelijk, dat die riviertjes, of in ieder geval één ervan, onder de vallei verder stroomde. We begonnen met het graven van een put. Spoedig stootten we echter op harde rotsgrond en hoewel we de moed al hadden opgegeven gingen we verbeterd verder. Misschien waren we zo door die rotslaag heen, hoopten we. En toen, op een dag... kwam het plotseling naar boven...'

'Water?' fluisterde Ann.

'Nee, olie!'

Een ogenblik viel er een stilte in het vertrek. Dit had niemand verwacht.

'Dat was dan wel een boffer, Mr. Marble,' meende Arendsoog. 'Hier in Arizona wordt bijna geen olie gevonden, maar ik heb zo hier en daar wel gehoord, dat er in andere staten goede zaken mee gedaan worden.'

'Inderdaad! Ik was dan ook danig in mijn schik met die bron, maar... wat moest ik er mee aan? Ik kon natuurlijk, zoals zovelen tegenwoordig, mijn vee van de hand doen en me alleen met de olie gaan bezighouden. Maar veronderstel, dat na een paar jaar, of misschien al na een paar maanden, bleek dat de bodem uitgeput was, wat dan? Nee, ik moest het náást het andere werk doen. Daar zat echter aan vast, dat ik dan meer personeel moest hebben, verder had ik geld nodig om gereedschappen te kopen. Er moesten torens komen... Enfin, u weet wel wat er allemaal voor komt kijken. Het vervelende was echter dat ik het geld niet had! De Four Stars ging goed, maar rijk werd ik niet. Ik besloot om eens te gaan praten met Harrison, dat is de bankier in Evanstown. Om een lang verhaal kort te maken... een maand later was de 'Kansas Oil Company' opgericht. Harrison had alles verzorgd. Er waren aandelen uitgegeven en iedereen, die er belangstelling voor had, kon die kopen. Velen hebben de kans gegrepen. Als er veel olie in de grond zat, kon er immers ook veel winst uitgekeerd worden, en de aandelen vlogen weg. Ikzelf en Harrison hielden natuurlijk het grootste gedeelte van de aandelen in eigen handen. De zaak liep op rolletjes, de olie bleef stromen en het geld dus ook. En toen, plotseling, begon

de ellende. Ongeveer twee maanden geleden brak er 's nachts brand uit. Ik schreef het toe aan een ongeluk, maar nog geen week later stond er weer een toren in brand. Ik begon nu te twijfelen. Zou er opzet in het spel zijn? De week daarop was ik ervan overtuigd! Voor de derde maal werd er, weer 's nachts, alarm geslagen. Ik had echter al maatregelen genomen en liet mannen patrouilleren. Het mocht niet baten. Die nacht was namelijk ook een van de mannen verdwenen. Twee dagen later vonden we hem, uitgeput en geboeid, in de Silver Mountains. De man kon zich niet meer herinneren, wat er gebeurd was, maar uit een flinke buil op zijn hoofd bleek, dat hij waarschijnlijk bewusteloos geslagen was. De aandeelhouders begonnen echter te mopperen. Bij iedere brand ging er een toren, gereedschap, en olie verloren. Dat kostte geld en de aandeelhouders zagen hun winst met iedere brand kleiner worden. Ik deed echt wel mijn best om de brandstichter te ontmaskeren en hoopte, dat Harrison tot zolang de aandeelhouders wel zoet zou houden. Dat liep echter anders uit. Er werd een vergadering gehouden en Harrison liet duidelijk uitkomen, dat die branden voorkómen hadden kunnen worden. Ik kon praten wat ik wilde, niemand geloofde mij. Ik was woedend op Harrison, omdat hij mij in de steek gelaten had. Na de vergadering heb ik hem de waarheid gezegd. Hij kon het ook niet helpen, zei hij echter. Door die branden was de belangstelling voor de aandelen steeds kleiner geworden en velen verkochten de hunne. Harrison had dat ook gedaan. Ik moest het hem maar niet kwalijk nemen, want hij was op de eerste plaats zakenman. Hij had nog maar een paar aandelen over en samen met die van mij was dat minder dan de helft van alle aandelen. Zoals u weet heeft bij zo'n vergadering ieder die een aandeel heeft een stem, en omdat het 'meeste stemmen gelden' is, hadden wij tegenover de andere aandeelhouders samen dus niets meer te vertellen. Ik zat danig in de put, temeer nog toen Harrison mij zei, dat ik er verstandig aan zou doen om zo gauw mogelijk een eind aan die branden te maken. Zijn laatste woorden klonken niet bepaald opwekkend. 'Ik hoorde een paar mannen mompelen, dat het allemaal jouw schuld was en dat de rechter er maar eens bijgehaald moest worden,' zei hij. Ik maakte me niet ongerust, maar Harrison meende, dat ik dan maar een kleine kans had om er vrij af te komen... Enfin, ik weet niet meer wat er allemaal gezegd is... Toen ik thuis kwam, zat ik met mijn handen in het haar. En toen kwam Dan plotseling op het idee om Arendsoog te gaan vragen of hij wilde komen helpen. Eerlijk gezegd, voelde ik er niet veel

voor. Ik dacht, dat u dat toch nooit zou doen, maar mijn vrouw viel Dan bij en hier ben ik...'

Hij keek hoopvol naar Arendsoog, alsof hij verwachtte, dat deze zo even de oplossing uit zijn mouw zou schudden.

Arendsoog staarde echter in gedachten voor zich uit. 'Zit er veel olie in de grond?' vroeg hij dan plotseling.

'Een paar maanden geleden heb ik een ingenieur van het een of andere ingenieursbureau uit Washington laten overkomen. Hij heeft een onderzoek ingesteld, maar ik weet niet wat zijn bevindingen waren...'

'Heeft u dan geen rapport gehad?' vroeg Arendsoog verwonderd. 'Of is hij nog niet klaar?'

'Oh jawel! Dat was echter een vervelende geschiedenis. Af en toe liet hij wel eens wat los en ik geloof dat hij, Bennet heette hij, niet ontevreden was. Een goede twee maanden geleden was hij echter plotseling verdwenen. Ik deed navraag naar hem en hoorde, dat hij het laatst bij Harrison gezien was. Dus ging ik naar Harrison en deze vertelde, dat Bennet inderdaad bij hem was geweest. Voordat hij zijn rapport op ging stellen, wilde hij echter eerst nog een keer over geldkwesties praten. Harrison ging hier natuurlijk niet op in, omdat er van tevoren afgesproken was wat Bennet zou verdienen. Het schijnt dat Bennet toen zo kwaad is geworden, dat hij vertrokken is...'

'Vreemd,' mompelde Arendsoog. 'Als ik u goed heb kunnen volgen, is Bennet verdwenen kort voordat er de eerste keer brand gesticht werd?'

Marble fronste zijn wenkbrauwen en dacht na.

'Inderdaad,' meende hij dan. 'Dat komt uit, maar... u wilt toch niet zeggen dat Bennet... Dat geloof ik niet. Het was een heel nette vent.'

'Hoho,' haaste Arendsoog zich. 'Ik beschuldig niemand. Eén ding weten we echter zeker en dat is, dat Bennet eventueel een reden zou hebben om wraak te nemen op de Kansas Oil Company. We zullen zien! U moet niet denken, dat ik Bennet verdenk. Ik houd alleen rekening met de mogelijkheid. En het is mijn gewoonte niet om af te gaan op de 'buitenkant'. Dat Bennet een nette vent léék, wil nog niet zeggen dat hij het is. Maar nogmaals, we zullen zien. Ik had nog een paar vragen. Op de eerste plaats: wie weet ervan dat u naar Arizona bent? En ten tweede: hoe komen we het beste hier vandaan naar Kansas?'

'Alleen mijn vrouw, Dan en mijn voorman, Fred, weten waar ik naar toe ben, en wat uw tweede vraag betreft. Er gaat een trein tot Salina. Daarvandaan is het een halve dag rijden naar Evanstown.'

‘O.K. Mr. Marble,’ ging Arendsoog weer verder. ‘Ik heb het volgende plan. U vertrekt weer naar Evanstown. U begrijpt, dat ik hier nog wel het een en ander te regelen heb en daarom kom ik later achter u aan. Het lijkt mij echter het beste, dat zo weinig mogelijk mensen weten wie ik ben, en daarom, ook om te voorkomen dat iemand per ongeluk laat merken dat hij mij kent, vertelt u aan uw vrouw, Dan en Fred, dat Arendsoog nog niet kan komen. Dat is de waarheid. U ziet mij dan wel verschijnen, maar het is heel goed mogelijk, dat ik mij onder een andere naam voorstel. Doet u dan ook alsof u mij nooit eerder ontmoet heeft!’

‘Ik vind het prima,’ knikte Marble. ‘Maar is dat nou wel allemaal nodig?’

‘Het is niet de eerste keer dat wij met dit bijltje hakken,’ antwoordde Arendsoog. ‘Het is beter, dat we teveel voorzorgsmaatregelen nemen, dan te weinig.’

‘Mij Arendsoog vergezellen?’ vroeg Witte Veder, die zich al die tijd een beetje afzijdig gehouden had, plotseling.

‘Alsjeblift wel, boy,’ schrok Arendsoog. ‘Ik heb er geen moment aan gedacht om alleen te gaan.’

De Indiaan knikte even. Hij had dit antwoord wel verwacht.

Ann sloeg haar arm om haar moeders schouder.

‘Moesje,’ begon ze lief. ‘Als Bob en Witte Veder het goed vinden, zou ik dan...’

‘Oh nee! Daar komt niets van in,’ onderbrak Mrs. Stanhope, die haar dochter wel kende. ‘Jij gaat in geen geval mee!’

En daarmee was voor Ann de kous af.

HOOFDSTUK 3

Op zoek naar Bennet!

Puffend en kreunend sjokte de trein door het heuvelland van Kansas. Ofschoon alle ramen van de coupés openstonden, was het binnen bijna niet uit te houden van de warmte. Arendsoog liep heen en weer in het gangpad en wuifde zich koelte toe met zijn hoed. Witte Veder daarentegen zat onbeweeglijk stil op een van de houten banken en hij was dan ook degene, die de minste last had van de warmte.

Een derde passagier lag diep onderuit op een bank in de hoek van de coupé en een luid snurken vertelde dat hij sliep.

‘Wij bijna in Salina zijn,’ merkte Witte Veder op. ‘Hier zoutmeer zijn waar Marble over praten.’

Arendsoog liep naar het raam. Het eentonige heuvelland werd plotseling onderbroken door een uitgestrekte, vaalgrijze vlakte. Het was onmogelijk om er lang naar te kijken. De zon leek, als in duizenden spiegeltjes, te weerkaatsen. Onwillekeurig huiverde Arendsoog bij de gedachte aan een tocht door zo’n woestenij... Volgens Marble liep het zoutmeer nog vele tientallen kilometers naar het westen door, maar hoever precies wist niemand, want... het was nog nooit iemand gelukt om het dwars over te steken.

Arendsoog liet zich naast zijn Indiaanse vriend neervallen en veegde met zijn halsdoek het zweet van zijn gezicht.

‘We hebben nu wel tijd genoeg gehad om na te denken over hetgeen ons te doen staat,’ begon hij dan. ‘Heb jij het een of andere plan?’

‘Arendsoog willen Bennet zoeken?’ was het raadselachtige antwoord.

De cowboy verwonderde er zich niet eens meer over, dat de Indiaan zijn gedachten geraden had. Inderdaad was het zijn bedoeling om het tegenover de buitenwereld te doen voorkomen, dat zij naar Evanstown waren gekomen om Bennet te zoeken. Gedurende de gehele reis had hij namelijk al het onaangename gevoel gehad, dat deze Bennet toch iets met de zaak te maken zou hebben. En nu bleek dus, dat Witte Veder er net zo over dacht.

‘Dat was inderdaad mijn plan,’ gaf hij toe. ‘Je bent toch met me

eens, dat er iets vreemds is met die geschiedenis met Bennet?’

Witte Veder knikte.

‘Volgens Marble is hij, zonder een cent te hebben gekregen voor zijn werk, kwaad weggelopen. Maar Marble vertelde ook, dat hij door een ingenieursbureau gestuurd was en wat denk je dat zijn baas zal zeggen als hij zonder geld terugkomt?’

‘Mij wel weten, maar mij niet zeggen mogen,’ meende Witte Veder fijntjes.

Arendsoog schoot in de lach.

‘Zo bedoel ik het niet. Natuurlijk gaat die baas dan tekeer, maar wat belangrijker is, hij zal zeker proberen om zijn geld alsnog te krijgen. In het uiterste geval zou hij zelfs de een of andere advocaat in de arm kunnen nemen. Maar wat er ook gebeurd mag zijn, de Kansas Oil Company heeft niet betaald, tot nu toe tenminste, want anders zou Marble natuurlijk dat rapport opeisen.’

‘Dus Bennet niet naar Washington teruggekeerd zijn?’

‘Precies! Volgens mij is dat de enige oplossing.’

‘Maar dan grote baas in Washington wel weten willen waar Bennet blijven,’ wierp Witte Veder tegen.

‘Verdraaid, je hebt gelijk... Maar, veronderstel, dat Bennet boze plannen kreeg na dat bezoek aan Harrison, dan is het ook mogelijk, dat hij even naar zijn baas telegrafeert om te vertellen, dat hij voorlopig niet terugkomt!’

Witte Veder zag in, dat dit inderdaad de oplossing moest zijn.

‘Hoe dan ook,’ ging Arendsoog weer verder. ‘Bennet heeft wraakgedachten tegenover de Kansas Oil Company, is niet naar Washington teruggegaan en dus... geloof ik wel, dat we eerst maar eens naar dat mannetje uit moeten kijken.’

Helaas wist Arendsoog niet hoe ver hij deze keer de plank mis sloeg. Maar ja, zelfs Arendsoog kan niet in de toekomst kijken...

‘Maar dan veel mensen weten moeten Wij Bennet zoeken,’ merkte Witte Veder nog op.

‘Ja, we hangen aan de grote klok, dat dit de reden van ons bezoek aan Evanstown is. We zijn zogenaamd gestuurd door het ingenieursbureau. Ik maak me sterk, dat we dan heel spoedig iets van dat heerschap te horen krijgen...’

Het schokkend afremmen van de trein vertelde dat zij Salina binnenliepen.

De paarden bleken er na de lange reis ook niet fitter op te zijn geworden. Lightfeet steigerde dan ook van plezier, toen hij weer vaste grond onder zijn hoeven voelde. Eén woord van Arendsoog was echter voldoende om hem weer rustig te krijgen.

Salina was een vrij groot stadje en het viel hun dan ook niet moeilijk om onderdak voor de nacht te vinden.

Het waren twee stoffige en bezwete ruiters, die de volgende dag Evanstown binnenreden.

‘Hier begint ons werk, Witte Veder,’ zei Arendsoog, terwijl hij voor de saloon ‘De Postkoets’ afsteeg. ‘Ik heb zo’n idee, dat ons ‘verhaaltje’ van hieruit het snelst verspreid zal worden.’

Arendsoog had het bij het rechte eind! Toen zij een halfuurtje later de saloon weer verlieten, had de eigenaar, de nieuwsgierige Brick, hen volkomen uitgehoord.

Hij had Bennet een paar maal in zijn saloon gehad en kende hem dus vrij goed. Maar als de heren inlichtingen wilden hebben over zijn doen en laten, dan konden ze het beste naar de ‘Four Stars’ rijden of eens met Harrison gaan praten. Per slot van zake had deze Bennet het laatst gezien.

Arendsoog bedankte de spraakzame man hartelijk en liet zich wijzen waar de Bank van Harrison stond en hoe hij rijden moest naar de Four Stars.

‘Ik hoop werkelijk, dat u Bennet zult vinden. Het was geen kwaai vent en je weet nooit met die stadsmensen, hè! Ze lopen soms in zeven sloten tegelijk,’ riep hij de twee mannen nog na, terwijl dezen zich in het zadel slingerden en de enige straat, waaruit Evanstown bestond, uitreden.

‘Stadsmensen... zei ik?’ mompelde hij dan. ‘Die kerels zitten sneller op hun paard dan ik op mijn stoel...’ En hoofdschuddend liep hij naar de overkant om Harrison te gaan vertellen, dat die arme Bennet vermist werd en dat er nu twee kerels uit Washington waren gekomen om hem op te sporen...

Marble had weliswaar gezegd, dat het van Evanstown naar zijn ranch maar drie uur rijden was, maar Arendsoog en Witte Veder deden er wel iets langer over. De reden hiervan was, dat zij hun paarden niet al te zeer wilden vermoeien. De dieren hadden al een flinke afstand afgelegd en men wist van tevoren nooit of men ze nog eens hard nodig zou hebben.

De cowboys waren waarschijnlijk nog aan het werk, want het was stil in de omgeving van de ranchgebouwen, toen zij daar aankwamen. De ranch was gebouwd juist op de helling van de vallei. Beneden zich zagen zij kleine figuurtjes bij de boortorens heen en weer lopen.

Mrs. Marble ontving hen. Haar man was nog aan het werk in de vallei, maar hij zou wel spoedig terug komen, zei zij.

Arendsoog vertelde haar, dat zij gekomen waren om de ingenieur te zoeken. Mrs. Marble keek een beetje vreemd op. Ze wist werkelijk niet, dat hij verdwenen was! Inderdaad kwam Marble zelf een half uurtje later aanrijden. Arendsoog gaf Witte Veder een seintje en stond op.

‘Ik veronderstel, dat dat uw man is?’ vroeg hij Mrs. Marble, terwijl hij naar de deur liep. Vóór alles moest hij verhinderen, dat Marble straks binnen zou stappen en hen als een paar oude bekenden zou begroeten.

Mrs. Marble knikte en Arendsoog liep naar buiten, de eigenaar van de Four Stars tegemoet.

‘Dit heel mooi ranch zijn,’ begon Witte Veder tegen zijn gastvrouw. Hij had uit het seintje van Arendsoog begrepen, dat hij haar zolang bezig moest houden. Met één oog zag hij intussen, dat Marble een gebaar van herkenning maakte. Direct daarop echter bemerkten zijn scherpe ogen, dat Arendsoogs lippen zich even bewogen. En... het lukte! Marble speelde zijn rol als een volleerd toneelspeler. Zijn gezicht verstrakte. Hij steeg van zijn paard en gaf Arendsoog vormelijk een hand.

‘Ik moet even mijn paard wegbrengen,’ zei hij tegen Arendsoog.

‘Misschien loopt u even mee?’

Arendsoog begreep, dat Marble hem toch graag even alleen wilde spreken en volgde hem naar de corral.

‘Wat is dat nou voor flauwekul?’ kon Marble zich niet langer inhouden.

‘Voorzichtig! Weet je zeker, dat er niemand in de buurt is? Luister nou goed, Marble. Witte Veder en ik zijn hier gekomen om je te helpen. Ik heb je al een keer gezegd, dat we ons liever niet bekend maken en daarom doen we het voorkomen alsof we Bennet zoeken.’

‘Maar man, één telegram naar Washington is voldoende om jullie te ontmaskeren!’

‘Wie zou dat telegram moeten versturen?’

‘Nou... eh... ja, weet ik het. Ik vind het maar verdraaid gevaarlijk

om onder dit mom hier te komen! Ze konden je wel eens een heleboel dingen vragen... over Washington bijvoorbeeld. Weet jij daar dan een antwoord op te geven?’

‘Kom, kom Marble. Niet zo somber. Als ze ons gekke dingen gaan vragen, hebben we allebei altijd nog een grote duim. Ik geef je de verzekering, dat daar een heleboel uitkomt,’ lachte Arendsoog. ‘Maar laten we naar binnen gaan. Je vrouw vindt het natuurlijk vreemd, als je met een gast, die je nauwelijks kent, een gezellig ommetje gaat maken. Witte Veder zit trouwens ook op ons te wachten. Denk eraan, hij heet nu ‘Zwarte Uil’. Dat hebben we onderweg hierheen afgesproken. Ik zelf houd mijn familienaam maar, die kent toch niemand! Vergis je in ’s hemelsnaam niet.’

Marble haalde zijn schouders op. ‘Van jullie kan ik toch geen hoogte krijgen,’ zuchtte hij. ‘Jullie gaan je gang maar, ik leg mijn lot volkomen in jullie handen.’

‘Wat mooi gezegd!’ schoot Arendsoog in de lach. Direct had hij echter zijn gezicht weer in de plooi. Ze waren nu de hoek van het ranchgebouw om gegaan en waren dus voor Mrs. Marble weer zichtbaar. ‘Nog één ding. Probeer een slaapplek voor ons te vinden, waar we gemakkelijk en zonder op te vallen op ieder moment van de dag of de nacht kunnen verdwijnen.’

‘Ik zal er eens over nadenken,’ beloofde Marble, terwijl zij naar binnen gingen.

Ook de ‘kennismaking’ met Witte Veder verliep heel vormelijk en uit niets kon Mrs. Marble opmaken, dat haar man hier een oude bekende de hand schudde!

Het gesprek liep over allerlei verschillende zaken en Marble kreeg waarachtig nog gelijk ook, toen zijn vrouw Arendsoog het vuur na aan de schenen legde met de meest onmogelijke vragen over Washington, de winkels in de hoofdstad, de mode van de vrouwen en wat al niet meer! Arendsoog slaakte dan ook een zucht van verlichting, toen het onderwerp ‘onderdak’ aan de orde kwam. Nu bleek, dat Marble intussen zijn gedachten hierover had laten gaan.

‘Ik veronderstel, dat u zo vrij mogelijk wilt zijn in uw handelingen?’ vroeg hij schijnheilig. ‘Beneden in de vallei staan nog steeds de oude ranchgebouwen. Misschien...’

‘Maar man, je kunt onze gasten toch niet in dat tochtige hok wegstoppen,’ stooft zijn vrouw verontwaardigd op.

Arendsoog zag, dat een prachtige gelegenheid om niet doorlopend